

One Of Us Is Next

Text copyright © 2020 by Karen M. McManus, LLC

Copyright © 2020 Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare sau presupune o intenție artistică. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproduci textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

EDITURA HERG BENET

Str. Brațului nr. 20, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Concept grafic: © The Spartan Bureau

Elemente ilustrație: © anna42f | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCMANUS, KAREN M

Unul dintre noi urmează / Karen M. McManus ; trad. din lb. engleză de Cristina Nemerovschi. - București : Editura Herg Benet, 2020

ISBN 978-606-763-286-6

I. Nemerovschi, Cristina (trad.)

821.111

Tipărit la ArtPrint

Karen M. McManus

UNUL DIN TREI NOI URMEA ZĂ

Traducere din limba engleză de
CRISTINA NEMEROVSCHI

P A S S P O R T
H E R G B E N E T

2020

REPORTERUL (se întoarce spre reporter):

FATA CARE PLÂNGE: Nu cred că în ceea ce a

Vineri, 6 martie

REPORTERUL (stă pe marginea unei străzi, iar în spatele ei se vede o clădire mare, albă, tencuită cu stuc): Bună dimineață. Sunt Liz Rosen de la Știrile Channel Seven, relatez în direct de la liceul Bayview, unde elevii încă încearcă să-și revină după pierderea unuia dintre colegii lor, ieri. Este o două moarte tragică a unui adolescent din ultimele opt-sprezece luni în acest orașel, iar atmosfera din fața școlii este una de soc și de senzație puternică de déjà vu.

(*Camera se fixează pe două fete. Una are chipul împietrit, cealaltă plângé.*)

FATA CARE PLÂNGE: Pur și simplu... e atât de trist. Uneori ai senzația că liceul ăsta e blestemat, știi? Mai întâi Simon, acum chestia asta.

FATA ÎMPIETRITĂ: Nu seamănă deloc cu ce s-a întâmplat cu Simon.

REPORTERUL (îndreaptă microfonul spre fata care plângé): Erați aproiați, tu și elevul decedat?

FATA CARE PLÂNGE: Nu foarte aproiați. De fapt, aproape deloc. Adică... eu sunt doar boboacă.

REPORTERUL (se întoarce spre celalătă fată):
Dar tu?

FATA ÎMPIETRITĂ: Nu cred că ar trebui să stăm de vorbă cu dumneavoastră.

Cu zece săptămâni înainte

Reddit, Răzbunarea e a mea, listă de discuții Subiect început de către Bayview 2020

Bună. Aici e grupul unde obișnuia să posteze Simon Kelleher? – Bayview 2020

Salutare. Unul și același. – Darkestmind

De ce v-ați mutat aici? și de ce nu prea mai sunt postări? – Bayview 2020

Prea mulți jurnaliști și băgători în seamă aterizaseră acolo. Aici avem mai multe măsuri de siguranță. Ne-am învățat lecția dată de prietenul nostru Simon. Pe care bănuiesc că-l știi, dacă mă iau după pseudonimul tău? – Darkestmind

Toată lumea îl știe pe Simon. Mă rog. Îl știa. Totuși, n-am fost chiar prieteni. – Bayview2020

Bun. și ce te aduce aici? – Darkestmind

Nu știu exact. Am dat pur și simplu peste topicul ăsta. – Bayview2020

Prostii. Șta e un forum dedicat răzbunării și nu e aşa simplu de găsit. Ești aici cu un scop. Care e el? Sau ar trebui mai bine să te întreb pe cine vizezi? – Darkestmind

Pe cine. Cineva a făcut un lucru oribil. Mi-a distrus viața și nu doar pe a mea. Și nu a pătit ABSOLUT NIMIC. Iar eu nu pot face nimic în legătură cu asta. – Bayview2020

La fel și în cazul meu. Avem multe în comun. E al naibii de frustrant când persoana care îți-a distrus viața își vede mai departe de treabă ca întotdeauna. Ca și cum nici nu contează ce a făcut. Dar tînd să te contrazic legat de concluzie.

Mereu e ceva de făcut. – Darkestmind

Capitolul unu

Maeve

Luni, 17 februarie

Sora mea crede că sunt o pierde-vară. Nu mi-o spune direct – nu mi-o scrie în mesaje, dar se simte plutind în spatele a tot ce-mi zice.

Te-ai uitat pe lista facultătilor pe care ti-am trimis-o?

La jumătatea clasei a unsprezecea nu e prea devreme să te hotărăști. De fapt, e un pic chiar târziu.

Am putea merge să vedem niște campusuri când vin eu acasă la petrecerea burlășitelor, pentru Ashton, dacă vrei.

Ar trebui să te înscrii și la una careiese din zona ta de confort.

Ce părere ai despre Universitatea din Hawaii?

Ridic ochii din mesajele primite pe telefon și întâlnesc privirea întrebătoare a lui Knox Myers.

— Bronwyn crede că ar trebui să merg la facultate în Hawaii, îl informez și aproape se îneacă cu empanada pe care si-a îndesat-o în gură.

— Măcar își dă seama că școala aia e pe o insulă, nu?, mă întreabă el, întinzându-se după paharul cu apă rece și golindu-l pe jumătate dintr-o înghițitură.

Empanadas de la Café Contigo sunt legendă urbană în Bayview, dar sunt periculoase dacă nu ești obișnuit cu mâncarea foarte condimentată. Knox, care s-a mutat aici

din Kansas la începutul școlii generale și încă mai adoră supa cremă de ciuperci la caserola, în mod cert nu e obișnuit cu excesul de condimente.

— A uitat oare că urăști plajele?

— Nu urăsc plajele, protestez eu. Doar că nu ador nisipul. Sau soarele. Bine, nici valurile sau meduzele.

Knox ridică tot mai mult o sprânceană, la fiecare cuvânt al meu.

— Uite ce e, tu m-ai forțat să mă uit la *Monștrii din adâncuri*, îi amintesc. Fobia mea față de ocean îți se datorează.

Knox a fost primul meu iubit, vara trecută. Eram amândoi prea lipsiți de experiență ca să ne dăm seama că nu suntem atrași unul de celălalt. Ne-am petrecut cea mai mare parte a relației uitându-ne împreună la Science Channel, chestie care ar fi trebuit să ne ajute să înțelegem mai repede că ne potrivim mai mult ca prieni, decât ca iubiți.

— Gata, m-ai convins. E școala ideală pentru tine. Abia aştept să citesc eseul pe care îl vei trimite când te vei înscrive la ei.

Se apleacă spre mine și ridică vocea, pentru a-și sublinia cuvintele.

— Anul viitor.

Suspin și bat cu degetele pe marginea mesei. Cafè Contigo este o cafenea argentiniană, cu pereții vopsiți în albastru și tavan de tablă. În aer se simt arome dulci, condimentate. E la mai puțin de un kilometru de casa mea și a devenit locul preferat unde îmi fac temele de când Bronwyn a plecat la Yale și camera mea a devenit brusc mult prea liniștită. Îmi place aspectul prietenos al cafenelei și faptul că nimeni nu protestează dacă stau trei ore la masă și comand o singură cafea.

— Bronwyn crede că sunt rămasă în urmă cu alegerea facultății, îi spun lui Knox.

— Mda, păi, Bronwyn probabil că avea dosarul de înscriere la Yale pregătit încă de la grădiniță, nu? Stai calmă, avem destul timp.

Knox e de o seamă cu mine – are șaptesprezece ani și este mai în vîrstă decât majoritatea colegilor noștri. În cazul lui, părinții l-au mai ținut acasă pentru că nu părea îndeajuns de dezvoltat pentru vîrsta lui. În cazul meu, pentru că mi-am petrecut jumătate din copilărie în spital, experimentând tratamente pentru leucemie.

— Cred că ai dreptate, spun și mă întind să iau farfurria lui Knox și s-o aşez peste a mea, dar dărâm solnița din greșeală și cristale albe se împrăștie pe masă.

Aproape fără să-mi dau seama ce fac, iau cu degetele câteva grăunțe și le arunc peste uimăr. Să alung ghinionul, cum m-a învățat Ita. Bunica mea are o tonă de superstiții: unele de origine columbiană, altele pe care le-a dobândit după treizeci de ani de trăit în Statele Unite. Le preluasem și eu într-o vreme, când eram mică, în special în perioadele de boală. *Dacă port brățara din mărgelă pe care mi-a dat-o Ita, nu mă va durea când îmi vor lua sânge. Dacă am grija să nu calc peste nicio crăpătură din dușumea, numărul de globule albe va ieși normal. Dacă mănânc douăsprezece boabe de strugure la miezul nopții de Anul Nou, nu voi muri în anul ce vine.*

— În orice caz, nu va fi sfârșitul lumii dacă nu vei merge la facultate imediat după liceu, spune Knox.

Se ghemuiște în scaunul lui și își dă la o parte o șuviță de păr săten de pe frunte. Knox e zvelt și osos, aşa că până și după ce și-a mâncat ce avea în farfurie, plus o jumătate din porția mea, încă mai pare înfometat. De fiecare dată când mă vizitez, unul dintre părinții mei (sau chiar amândoi) încearcă să-l hrănească.

— O grămadă de lume nu merge direct la facultate. Își aruncă privirea prin local, înainte să și-o fixeze pe Addy Prentiss, care ieșe pe ușa bucătăriei cu o tavă pe care o ține în echilibru cu o singură mână.

O urmăresc pe Addy croindu-și drum printre mesele de la Café Contigo, lăsând în fața clienților farfurii cu mâncarea cerută. Face asta cu ușurință. De Ziua Recunoștinței, când a apărut reportajul special al lui Mikhail Powers, intitulat *Cei patru din Bayview: unde sunt ei acum*, Addy a fost de acord să dea primul ei interviu. Poate și fiindcă a avut o presimțire că producătorii aveau de gând până atunci să o prezinte ca pe indolenta grupului – sora mea ajunsese la Yale, Cooper a obținut o strălucită bursă sportivă, chiar și Nate urma niște cursuri la o facultate de stat. Nu era prea flatant să fii prezentată în presă complet diferit față de cum fusese ea obișnuită, ca o regină a frumuseții.

— Dacă știi exact ce vrei să faci după ce termini liceul, minunat, spusese ea, cocoțată pe un scaun de bar la Café Contigo, cu tabla neagră în spate, pe care erau trecute ofertele zilei. Dar dacă nu ai nici cea mai vagă idee, de ce să dai o avere pe o diplomă care nu-ți va folosi la nimic? Este perfect în regulă să nu ai viața planificată în cele mai mici detalii la doar optsprezece ani.

Sau la șaptesprezece.

Trag cu ochiul la telefon, așteptând un alt mesaj de la Bronwyn, în care să mă bată la cap. Îmi iubesc sora, dar perfecționismul ei uneori este greu de suportat.

Clientela de seară a început deja să sosească, ocupând și ultimele mese, iar cineva dă drumul televizorului uriaș, unde urmează meciul de deschidere al sezonului de baschet. Când tava cu farfuriile și cănile e aproape goală, Addy se oprește și inspectează cu o privire întreagă

cafenea, zâmbind când îmi surprinde privirea. Își croiește drum spre masa noastră din colț și pune între mine și Knox o farfurie cu alfajores, niște biscuiți cu cremă de caramel în mijloc, specialitatea cafenelei Contigo. Sunt singura prăjitură pe care Addy a învățat să o prepare, după nouă luni de când lucrează aici.

Eu și Knox ne întindem spre farfurie în același timp.

— Mai vreți și altceva?, ne întrebă Addy, dându-și după ureche o șuviță de păr roz deschis.

Anul trecut a schimbat câteva culori de păr, dar nimic din ce nu seamănă cu rozul sau movul nu rămâne prea mult timp pe șuvițele ei.

— Să comandați acum, dacă e. Toată lumea lasă lucrurile baltă imediat ce începe Cooper aruncările – în aproximativ cinci minute, spune Addy și se uită la ceasul de pe perete.

Clatin din cap, iar Knox se ridică, scuturându-și firmituri de pe hanoracul lui preferat, gri.

— Sunt suficiente astea, dar trebuie să fug până la baie. Îmi ții locul, Maeve?

— Nu-ți face griji, spun și îmi împing geanta pe scaunul lui.

Addy se întoarce spre televizor și aproape scapă tava din mâini.

— Oh, Doamne! Uite-l!

Pe ecranele televizoarelor din restaurant apare aceeași imagine: Cooper Clay, alergând pe marginea terenului, făcându-și încălzirea pentru primul lui meci cu echipa facultății. Tocmai l-am văzut pe Cooper de Crăciun, în urmă cu mai puțin de două luni, dar arată mai masiv decât mi-l amintesc. Cu maxilarul proeminent și arătos ca întotdeauna, dar cu o strălucire de otel în privire, pe care nu i-am mai văzut-o până acum. E adevărat, până în clipa

asta îl văzusem aruncând doar de la depărtare.

Nu pot auzi ce spun reporterii, pentru că murmurul e în creștere în cafenea, dar pot să bănuiesc – debutul lui Cooper e știrea zilei, acum, atât de important încât o televiziune locală a decis să difuzeze meciul din campionatul facultăților. Sigur, o parte din faimă vine odată cu zvonurile despre *Cei Patru din Bayview*. La fel, faptul că a recunoscut fără ocolișuri că e gay, unul dintre foarte puținii jucători care nu s-au sfidat să-și afirme orientarea sexuală. Dar și fiindcă e un sportiv cu adevărat remarcabil.

Se fac pariuri dacă va ajunge în campionatul național încă dinainte să termine primul an de facultate.

— Superstarul nostru e pregătit să-și împlinească destinația, spune Addy, admirativă, când Cooper își aranjează șapca, acolo, pe ecrane. Mai am câteva comenzi de luat, apoi vin să stau cu voi.

Pornește spre bucătărie, cu tava la subraț, însă atenția tuturor e îndreptată acum doar la meci, nimeni nu pare să se mai gândească la mâncare.

Ochii mei rămân lipiți de televizor, deși acum cadrul a trecut de la Cooper la un antrenor al echipei, care dă un interviu. *Dacă va câștiga Cooper, anul acesta se va dovedi unul bun, în cele din urmă.* Încerc să-mi alung din minte gândul imediat ce el apare, pentru că nu mă voi putea bucura de meci dacă îl transform și pe el într-unul dintre pariurile mele cu destinul.

Un scaun scărțăie zgomotos lângă mine și o jachetă neagră de piele, familiară deja, îmi atinge brațul.

— Ce mai faci, Maeve?

Ochii lui Nate Macauley fixeză grămadă de sare vărsată pe masă.

— Pfff, masacrul sării. Suntem blestemăți acum, aşa e?

— Hahaha, zic, vrând să fiu ironică, dar scăpând

totuși un zâmbet.

Nate mi-a devenit ca un frate de când el și Bronwyn au început să iasă împreună, cu un an în urmă, aşa că bănuiesc că-i firesc să mă las tachinată de el. Chiar și acum, când ei doi *iau o pauză*, pentru a treia oară de când sora mea a plecat la facultate. După ce vara trecută și-au făcut un milion de griji legate de cum va funcționa o relație la distanță, sora mea și iubitul ei și-au construit un tipar din a fi nedespărțiti, apoi de a se certa și chiar separa, după care să se împace pasional. Tiparul astăzi pare, în mod ciudat, să fie pe placul amândurora.

Nate rânește, apoi ne scufundăm într-o tacere plăcută. E cumva natural să fiu în preajma lui, la fel și în preajma lui Addy și a celorlalți prieteni ai lui Bronwyn. *Prietenii noștri*, spunea ea mereu, dar nu e întru totul adevărat. Au fost mai întâi amicii ei, și nu s-ar fi împrietenit niciunul cu mine dacă nu ar fi existat sora mea.

Coincidență, primesc fix în clipa asta un mesaj de la ea.
A început meciul?

Curând, tastez eu. Cooper e pe margine, se încălzește.

Mi-ăș fi dorit să fie difuzat de ESPN ca să mă uit și eu!!!

Canalul Pacific Coast Sports nu poate fi prins din New Haven, Connecticut, și de altfel din niciun loc aflat la o distanță de peste trei ore de San Diego. Nu au nici transmisie online.

Ți-l înregistrez eu, îi spun.

Știu, dar nu e același lucru.

Îmi pare rău ☺

Înghit și ultima bucată din biscuit, privind liniile care îmi spun că Bronwyn tastează. Știu ce o să mă întreb. Sora mea tastează cu viteza fulgerului, nu ezită decât dacă știe că intră într-un subiect de care ar trebui să se țină departe. Iar acesta nu poate fi acum decât unul singur.

Poate că sora mea nu mai stă la un perete distanță de mine, dar asta nu mă împiedică să-i fac zile frite puțin.

Cine?, scriu.

Mă uit la Nate.

— Bronwyn te salută, îi spun.

Ochii lui albaștri se aprind pentru o secundă, dar expresia îi rămâne impasibilă.

— Spune-i că o salut și eu.

Înțeleg, cred. Oricât de mult ai ține la o persoană, lucrurile se schimbă când acel cineva dispare fizic din peisaj o perioadă lungă. Simt și eu asta, într-o anumită măsură. Atâtă doar că eu și Nate nu suntem în acel punct în care să putem vorbi despre sentimentele noastre – amândoi suntem deschiși doar față de Bronwyn, în rest nu împărtăşim prea mult despre noi cu nimeni altcineva.

Mă strâmb la el.

— Nu e sănătos să-ți reprimi sentimentele, îi spun.

Înainte ca Nate să-mi poată da replica, se întoarce Knox, iar Addy își trage și ea un scaun pentru a sta la masa noastră. Odată cu venirea lui Addy, își face apariția și o farfurie cu chipsuri tortilla, aperitive din șuncă și brânză, plus chimichurri – versiunea de nachos de la Café Contigo.

Mă uit în direcția de unde a aterizat farfurie și întâlnesc ochii căprui ai lui Luis Santos.

— Gustări pentru meci, mă lămurește el, aruncându-și pe umăr prosopul care fusese sub farfurie.

Luis e cel mai bun prieten al lui Cooper de la Bayview High, partenerul lui la toate meciurile, până anul trecut, când au terminat liceul. Părinții lui Luis dețin Café Contigo, iar el lucrează aici part-time, în paralel cu facultatea pe care o urmează. De când mi-am transformat masa

asta din colț în a doua mea casă, îl văd pe Luis mai mult decât îl vedeam în liceu.

Knox se întinde entuziasmat spre nachos, ca și cum nu tocmai ar fi dat gata acele empanadas și biscuiții de mai devreme.

— Vezi că frige, îl avertizează Luis, care se aşază pe scaunul de lângă mine.

Mă gândesc imediat că remarcă i se aplică mai degrabă lui decât gustărilor – da, am o slăbiciune pentru tipii sportivi care arată bine. Îmi scot la iveală timiditatea pe care o aveam la doisprezece ani. Ai crede că m-am învățat minte, după ce anul trecut pasiunea mea pentru un jucător de baschet s-a transformat într-o postare umilitoare pe site-ul lui Simon Kelleher, însă nu este aşa.

Nu mi-e neapărat foame, dar iau oricum un chips de la fundul grămezii.

— Mulțumim, Luis, spun, lingând sarea.

Nate se strâmbă.

— Ce spuneai despre sentimente reprimate, Maeve?

Fața mi se încâlzește, dar nu găsesc un răspuns mai bun decât să-mi îndes chips-ul în gură și să mestec ostentativ, uitându-mă fix și urât la Nate.

Uneori, jur că nu știu ce vede sora mea la el.

La naiba, am uitat de soră-meă. Cu un sentiment de vinovătie, mă uit la fețele triste pe care mi le-a trimis Bronwyn, ca răspuns la întrebarea mea ironică.

Glumesc. Nate pare trist, arată rău, o consolez eu.

Nu arată, pentru că Nate oricum știe să-și mascheze perfect emoțiile. Dar bănuiesc că e trist, totuși, și se gândește la Bronwyn.

Phoebe Lawton, o altă ospătarie de aici și colegă de liceu cu noi, împarte pahare cu apă, apoi se aşază în capul mesei noastre chiar când un jucător din echipa adversă